

ע"פ 1406/14 - הלאל בדראן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 1406/14

לפני: כבוד הנשיא א' גרוניס

המערער: הלאל בדראן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי במרכז-לוד
מיום 8.1.2014 בתיק עפ"ת 27207-04-13 שניתנה
על ידי
כבוד השופטת נ' אהד

בשם המערער: בעצמו

פסק-דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטת נ' אהד) מיום 8.1.2014 שלא לפסול עצמו מלדון בעפ"ת 27207-04-13.

2. המערער הורשע בבית משפט השלום (כבוד השופט א' אנושי) בעבירות של אי שמירת מרחק, גרימת נזק ונהיגה רשלנית. פסק הדין ניתן בהעדרו של המערער. ערעור על החלטה זו התקבל (על ידי כבוד השופט א' סטולר), והתיק הוחזר לדיון בבית משפט השלום. ביום 10.7.2012 הורשע המערער בשנית, נגזר עליו קנס בסכום של 1,200 ש"ח וכן רשיונו נפסל למשך 45 ימים. אף על פסק-דין זה הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי (להלן - הערעור השני)

עמוד 1

ונתבקש עיכוב ביצוע גזר הדין. בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת נ' אהד) קיבל את הבקשה לעיכוב הביצוע, ובהמשך אף קיבל את הערעור, ביטל את פסק-הדין וקבע כי התיק יוחזר לבית משפט השלום על מנת שיכריע על סמך החומר שלפניו. בית משפט השלום הכריע בעניין בשלישית ביום 7.3.2013, והפעם החמיר את עונשו של המערער, תוך שקבע כי עליו לשלם קנס של 1,500 ש"ח ופסל את רשיונו לתקופה של 60 ימים. גם על פסק-דין זה הוגש ערעור (להלן - הערעור השלישי). טרם תחילת הדיון בערעור השלישי, אף הוא בפני כבוד השופטת נ' אהד, ביקש המערער מבית המשפט לפסול עצמו, מן הטעם שבמסגרת הדיון בערעור השני מתח בית המשפט ביקורת על המערער. בקשה זו נדחתה ביום 22.5.2013 ולא הוגש עליה ערעור. במסגרת דיונים שהתקיימו בהליך, טען המערער כי הוא הגיש בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין. לאחר בירורם של הדברים, עלה כי הבקשה הוגשה על ידו במסגרת הערעור השני, אשר כבר נסגר. עם זאת, בהסכמת המשיבה ולפנים משורת הדין, הסכים בית המשפט ביום 13.8.2013 כי ינתן עיכוב ביצוע לגבי עונש הפסילה ואף הורה על קיומו של דיון נוסף. לאחר החלטות אלו, ביקש המערער ביום 16.10.2013 שוב מבית המשפט לפסול עצמו.

3. במסגרת בקשת הפסלות, העלה המערער מגוון טענות, אשר נוגעות לכך שהחלטת עיכוב הביצוע לא ריפאה את הפגם שבאי מתן עיכוב הביצוע קודם לכן; החלטת בית המשפט על עיכוב הביצוע לא יושמה כך שהוא עודנו רשום כפסול במאגר המשטרה ובמאגר הרישוי; בית המשפט הינו עושה דברם של המשטרה והפרקליטות; וכי בית המשפט מקובע ואינו נותן מענה לשאלות המופנות אליו על ידי המערער. בנוסף, המערער התייחס להכרות מוקדמת שלו עם השופטת אך ללא פירוט מקור ההכרות. בהחלטתו מיום 8.1.2014 דחה בית המשפט את הבקשה, בקובעו כי גם אם המערער התרשם באופן סובייקטיבי כי בית המשפט אינו יכול להחליט בעניינו ללא משוא פנים, הרי שיש לבחון את הדברים מבחינה אובייקטיבית. בית המשפט דחה את מרבית טענותיו של המערער בקביעה כי אינן מבוססות, והסביר כי ההחלטה בבקשת עיכוב הביצוע ניתנה במועד זה מאחר שהיא הוגשה במסגרת הליך אחר. על החלטה זו הוגש הערעור שלפניו. במסגרת הערעור, מעלה המערער טענות שונות לעניין התנהלות בית המשפט בכל הנוגע לטיפול בבקשת עיכוב הביצוע שהוגשה מטעמו. בפרט, מלין המערער על כך שההחלטה לעיכוב הביצוע אינה מיושמת, והוא עודנו רשום כפסול במאגרים השונים. בנוסף, טוען המערער כי תוצאת ההליך ידועה מראש, שכן אין התייחסות רצינית לגופם של הדברים וכן כי לשיטתו עמדת בית המשפט "מלאה בנימה גזענית".

4. דין הערעור להידחות. מרבית טענותיו של המערער מתייחסות להחלטותיו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית משפט השלום ולאופן יישומן של החלטות אלו. אין בהחלטות אלו, לכשעצמן, כדי להצביע על קיומו של חשש אובייקטיבי ממשי למשוא פנים בניהול המשפט (ראו למשל: ע"פ 8340/09 אלמליח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (2.11.2009); ע"פ 4165/13 ד. רותם ומאור (2009) בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל (13.6.2013); יגאל מרזל דיני פסלות שופט, 174-178 (2006)). בענייננו, בית המשפט אף הכריע כי יש לעכב את ביצועו של גזר הדין וקיבל את בקשתו של המערער. המערער לא הצביע על כל טעם ולפיו התנהלות בית המשפט מקימה חשש כלשהו למשוא פנים כלפיו. יתר טענותיו של המערער נוגעות ליחסו של בית המשפט כלפיו. טענות אלו נאמרו בעלמא, ללא כל הנמקה וביסוס.

5. לפיכך, הערעור נדחה מבלי שהמשיבה נדרשה להשיב.

ניתן היום, כ"ז באדר א' התשע"ד (27.2.2014).

ה נ ש י א

עמוד 2

